

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown in a close embrace, about to kiss. The woman has long, wavy red hair and is wearing large, sparkling earrings. The man has short dark hair and a light beard. They are both dressed in dark, formal attire. The background is a dark night sky with soft, out-of-focus lights, suggesting an outdoor evening setting.

Pippa Roscoeová
Je všechno
jen faleš?

PIPPA ROSCOEOVÁ

JE VŠECHNO
JEN FALEŠ?

PŘEKLAD

LENKA TICHÁ

Milá čtenářko,

když jsem si tak procházel všech šest příběhů, které si můžete v únoru přečíst v mých edicích Sladký život a Sladký život Duo, napadla mě taková neuctivá poznámka – je to tak trochu jako „Italský měsíc“ někde v supermarketu. Hned u pěti povídek je totiž hlavním hrdinou Ital nebo aspoň pan Úžasný s italskými kořeny! A nedalo mi to, abych neuvažoval dále: není to tak trochu diskriminace jiných národností?

Pokud jste pravidelnou čtenářkou mých příběhů, budete vědět, že hned po Italech přicházejí na řadu Řekové, s odstupem stíháni Španěly a Francouzi. Poměrně dobře se v závodním poli drží Argentinci. A zapomínat samozřejmě nemůžeme na „domácí“ (knížky jsou v originále v angličtině) Brity, Američany, Australany a Novozélandany...

O českého hrdinu člověk ale ani nezavadí!

Samozřejmě, dost často si tady povídáme o tom, že mé příběhy jsou pohádky pro dospělé a hra, takže určitě ne všichni Italové jsou tak neodolatelní, jak to popisují mé autorky (když se podíváte do Itálie, tak těch stodevadesáticentimetrových svalnatých miliardářů je tam ve skutečnosti taky jako šafránu!). A nakonec to není podstatné. To poslání všech mých příběhů je totiž jiné, mnohem zásadnější. Ať hrdiny na začátku dělí cokoliv, je tu něco, co je určitě spojí.

Že uhodnete, co to je?

S láskou

Váš Harlequin

Pippa Roscoeová

**JE VŠECHNO
JEN FALEŠ?**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Rumours Behind the Greek's Wedding

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Lenka Tichá

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Pippa Roscoe
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8118-8 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8119-5 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8120-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„*Bonsoir*, Chariton Endeavours.“

„Chci mluvit s Célií d'Argentovou.“

„Můžu se zeptat, kdo volá?“

„*Varujte* ji, že má na telefonu Loukise Liordise.“

„Už se stalo. Co byste potřeboval *tentokrát*, pane Liordisi?“

Krátká pauza naznačila, že ji klient poznal, ale jinak se to obešlo *zcela* bez emocí. Liordis by se totiž nikdy nesnížil k tomu, aby jako normální lidská bytost projevil kajícnost. Pokud něco, tak spíš výčitky, že kát by se měla *ona*. A za normálních okolností by se Célia opravdu cítila zahanbeně. Jenže tahle situace nebyla jen tak ledajaká. Loukis Liordis, řecký miliardář, proslulý flamendr a v současnosti největší osina v jejím zadku, ji pobuřoval natolik, že na svou obvyklou zdvořilost úplně zapomněla.

„Zvedáte firemní telefon sama?“ zeptal se, jako by to bylo pod její úroveň.

„V půl desáté večer ano, pane Liordisi.“

„Co to s tím má společného?“

Ten chlap má ale drzost!

Célia podrážděně pohlédla na svůj odraz v okně kanceláře. Loukis byl sice jejich první klient a možná i důvod, proč s obchodní partnerkou Ellou Ridinovou¹ dosáhly v posledních několika měsících tak

¹ Ella je hlavní hrdinkou knihy *Rande s miliardářem*, která vyšla v říjnu minulého roku. Poznámka redaktora.

výrazného úspěchu, ale to ještě neznamenalo, že ho musela mít ráda, nebo že by měla pokaždé skákat, jak ten náfuka píská.

„Mohla byste mi laskavě vysvětlit, proč jste nesplnila, co jste mi slíbila, *mademoiselle* d'Argentová?“

Célia se zamračila a v duchu si projela seznam akcí, které v současné době organizovala. „Nejsem si úplně jistá, jak to myslíte, pane Lio...“

„V tom případě si promluvím s Ellou.“

Célia zaskřípala zuby, aniž se starala o to, jestli pan Loukis ten zvuk po telefonu slyší, anebo ne. Pobořovalo ji, že v ní vyvolal úzkost, zrychlil jí pulz a hrozilo, že ji zaplaví vlna nejistoty.

„To bohužel nepůjde.“

„Proč ne?“

„Jak už jsem vám vysvětlila,“ *mnoho, mnoho, mnohokrát*, „Ella je v současné době na mateřské dovolené.“

„Určitě by byla schopná zvednout telefon.“

„Ne, pane Liordisi, nebyla. Takže pokud máte něco na srdci, ráda si vaše obavy vyslechnu.“ Samozřejmě že o nic takového zájem neměla. Bylo pozdě, ještě se ani nenavečeřela a chvatně zhltnutá poloviční porce k obědu zůstala jen vzdálenou vzpomínkou.

„Mé obavy se týkají toho, že jste nesplnila své povinnosti.“

„O jakých povinnostech mluvíme?“

„O těch, které mi měly vrátit dobrou pověst, slečno d'Argentová.“

Célia klesla na měkkou koženou židli, která byla jejím oblíbeným kouskem kancelářského nábytku, a beze slova se obrátila k počítači.

„Nemáte mi k tomu co říct?“

„Odpusťte, ale právě kontroluji náš hlavičkový papír. Není tam ani slovo o tom, že se zabýváme pověstí klientů. Naší činností je...“

„Vím dobře, co děláte, a nemluvte hlouposti, slečno

d'Argentová. Ella – a tím pádem nejspíš i vy – věděla přesně, proč jsem podepsal smlouvu s vaší firmou. A reakce veřejnosti na akci, kterou jsem přes vás uspořádal, nebyly zrovna kladné.“

„Vážím si naší spolupráce a je mi líto, že pro vás ta událost nedopadla tak dobře, jak jsme předpokládali. Možná to souviselo s tím, že jste nepovažoval za důležité osobně se jí zúčastnit.“

Do ucha ji zamrazilo ledové ticho. A Célia si najednou uvědomila, že zašla příliš daleko. Nepříslušelo jí zpochybňovat klienta, a to ani v ospravedlnitelném případě. Novinové titulky, které se po tom charitativním večeru vyrojily, se toho zhostily dostatečně. A vzhledem k tomu, že znovu skončil v posteli s náhodnou přítelkyní na jednu noc – pravděpodobně platinovou blondýnou s dokonalými proporcemi –, zastávala výjimečně s novináři stejný názor.

„Ještě si o tom pohovoříme.“

Než mu stačila nabídnout možnost schůzky, telefon ztichl a zůstal v její ochablé ruce.

Co to právě provedla?

Takhle s lidmi *nikdy* nejednala, natož s nejvýznamnějším klientem. Jenže Loukis ji v posledních několika měsících neustále pronásledoval, tlačil na ni, aby bylo všechno dokonalé, a to ji dohánělo k šílenství. Od chvíle, kdy s ním Ella podepsala na Fidži smlouvu, získala jejich společnost Chariton Endeavours další klienty a všichni zaměstnanci usilovně pracovali na tom, aby naplnili nejen obchodní, ale i charitativní cíle. Jen v minulém měsíci uspořádali dvanáct společenských akcí, a to i bez Céliiny opory, rádkyně a důvěrnice Elly.

Po pravdě řečeno byla Célia vyčerpaná, což byl jediný důvod, proč upustila od obvykle neotřesitelného sebeovládání a řekla přesně to, co se jí honilo hlavou. Mírně roztřesenou rukou si přejela po obličejí a konečně telefon odložila.

Zítřka to napraví. Ale teď se potřebuje rozjet domů, vyspat se a něco sníst. A třeba si i dopřát skleničku vychlazeného australského rulandského šedého.

To rozhodnutí v ní vyvolalo vzdor. Jako by snad stále musela ospravedlňovat takovou hloupost, jako je její oblíbený druh vína. Představila si, jak zděšeně by se její otec, hrdý Francouz, zatvářil. Jeho odtažitý nesouhlas ji provázel neustále.

Célia vyhlížející z okna do pařížských ulic se však nenechala sklíčit ponurými myšlenkami. Popadla kabelku a klíče, zamkla hlavní vchod do přízemní kanceláře a vyšla ven. Vzápětí se prudce zarazila.

Ten chlap má ale drzost!

Loukis Liordis souhrou šťastných náhod už asi před půlhodinou našel parkovací místo přímo před Chariton Endeavors. Telefonát s Célií d'Argentovou ukončil před deseti minutami a nyní se opíral o elegantní auto McLaren, které si během pobytu ve Francii půjčil, a přejížděl pohledem po nejnovějších novinových titulcích, které pranýřovaly jeho nepřítomnost na charitativním galavečeru minulý týden. Každý další snímek na displeji ještě podněcoval hněv, který v něm vyvolal Céliin ocelový hlas.

Nebýt jejího sotva slyšitelného rozhořčeného zaplání po dechu, možná by si ani nevšiml, že vyšla z budovy. Určitě by si jí *nevšiml*. Měla na sobě velmi nepřitažlivé béžové tričko, takže s kamenným zdivem za sebou téměř splývala. Nebýt černých džínsů, možná by o ní vůbec nevěděl, zvláště proto, že jakmile ho zahlédla, ztuhla jako opářená a nehnula jediným svalem.

Odolal nutkání obrátit oči v sloup. A skoro se mu to podařilo.

„Slečno d'Ar...“

„Co tady děláte?“ vybuchla.

Chystal se nadechnout, ale už pokračovala: „Tady

nemáte co pohledávat.“ Pomalu nasál vzduch, sjel ji zničujícím pohledem a zkusil to znovu. „Slečno d’Argentová, jak už jsem řekl, musíme si spolu pohovořit.“

„*Ted* ne.“

„Právě *ted*. Zítřka ráno musím být nutně v Řecku,“ dodal a mrkl na hodinky. Bylo to zbytečné, protože velmi dobře věděl, kolik je, ale rozhodně to působilo dramaticky.

Pak se přestal opírat o kapotu a otevřel jí dveře pro spolujezdce. „Pojedeme?“

„Na to zapomeňte,“ sykla a obešla ho obloukem, jako by představoval obrovskou hrozbu. Fajn. Zase dveře zavřel.

„Célie,“ zavolal za ní, než stačila dojít moc daleko. „Vážně si musíme promluvit.“

Zastavila se, zřejmě kvůli změně jeho hlasu. Nepoužil ten podmanivý tón, díky němuž před pár lety napáchal nezvratné škody na své pověsti, než se všechno zhroutilo jako domeček z karet. Tentokrát ji nespádal, nebavil, neokouzloval, neusmiřoval ani nepřemlouval. A nepůsobil arogantně ani velitelsky, jako by předem odmítal veškeré námitky, jak to na ni už také zkoušel. Kupodivu ji nezastavily žádné manipulativní techniky, které během let zdokonalil, ale jeho upřímnost.

Sledoval, jak se zhluboka nadechla, a vzpomněl si, jak krásná mu od začátku připadala. Její obličej byl ve srovnání s nevýrazným oblečením téměř zarážející. Široké tváře s ostrými lícními kostmi kontrastovaly s drobnými rty podobnými Amorovu luku, otřesené oči měly barvu čistého jantaru a vlasy měla nenuceně vyčesané do nepořádného drdolu, jejichž sytě kaštanově hnědé pramínky by rád prozkoumal víc. To hrozné tričko její krémovou pleť lehce poprášenou pihami nijak nezvýraznilo. Ale i když mu připadala přitažlivá a osvěžující, kvůli tomu tu nebyl.

„Pane Liordisi. Omlouvám se, ale opravdu se potřebuju najíst.“

„Máme rezervaci v Comte Croix.“

„Nejsem oblečená na...“

„Na cokoliv jiného než na paintball? Už jsem si všiml. Ale protože půjdete se mnou, určitě udělají výjimku.“

Do tváří jí stoupl ruměnc a zakryl drobné pihy. Znovu jí přidržel dveře, a když kolem něj prošla, vdechl sladkou vůni pomeranče a bylinek, možná bazalky. Potlačil touhu po něčem víc. Ale nic *jiného* na pořadu dne nebylo. A dost možná ani v příštích deseti letech. V tu chvíli znovu prokrel svou matku a popřál jí, aby navěky hnla v pekle.

Célia se vmáčkla do přepychové kožené sedačky elegantního vozu a přitom si přála být všude jinde, jen ne tady vedle Loukise Liordise. Jedna věc byla mluvit s ním ostře po telefonu, ale úplně jiná sedět v dosahu toho... toho... Zkrátka nebyla slepá. A ten proslulý řecký miliardář byl při osobním setkání zcela nedostižný.

Z tohoto úhlu jí neunikly husté vlnité tmavé vlasy odhrnuté z hrdého čela, jako by se snažily ještě zvýraznit jeho přirozenou krásu. Očima, které už při prvním setkání přirovnala k silnému espresu, zpod nízkého obočí sledoval lampami osvětlené pařížské ulice.

Přišel do kanceláře ještě předtím, než Ella nastoupila na mateřskou, a jejich krátké představení s Célií otrásl. Ne že by jí snad věnoval mimořádnou pozornost, vlastně jen letmo přelétl její rysy. Ale ten pohled v ní vyvolal něco, o čem se domnívala, že je už dávno hluboko pohřbené. A to jako varování, že si musí dát v jeho přítomnosti pozor, stačilo.

Znovu se vrátila k jeho napjatým čelistem, natolik silným, že člověka upoutaly na první pohled, ačkoliv

z jeho celé osobnosti vyzařoval jasný vzkaz: *Ruce pryč*. Jeho ostře řezané lícni kosti ještě zvýrazňovaly kořen nosu, jehož mírná nerovnost naznačovala na léta starou zlomeninu. Ale nejvíc ji zaujala jeho ústa. Byla mírně našpuhlená a uprostřed se horní i dolní ret dotýkaly.

Přistihl ji, jak na něj nepokrytě zírá, a ušklíbl se.

Bože, na místě mě zabij. Prosím.

Přitiskla se ještě hlouběji do sedadla ve snaze stát se neviditelnou.

„Jestli si chcete předsednout dozadu...“

„*Non, merci.*“

Místo odpovědi pouze přikývl, aniž odtrhl oči od vozovky.

Trápilo ji, že se jí rozhořely tváře. Nerada jednala s bohatými klienty, které našla Ella, a snad posté si ten den přála, aby její nejlepší přítelkyně a obchodní partnerka nešla na mateřskou dovolenou. Ale bez ohledu na to by jí nikdy nezáviděla štěstí, jaké Ella našla s Romanem. Navzdory začátku plného úskalí našli věčnou radost. Nic takového si už pro sebe neuměla ani představit. Ne po tom...

Auto zastavilo před velkolepým vchodem do slavné pařížské restaurace. Zhluboka se nadechla a donutila se ke klidu. „Tak co jste...“

„Jsme tady,“ oznámil jí.

Zatnula zuby a zhluboka se nadechla nosem. Byl to sice ten nejpřitažlivější muž, jakého kdy viděla, ale také se choval zcela nesnesitelně. Když vystoupil z auta, zvedla z prostoru u nohou kabelku, přičemž dávala pozor, aby vnitřní vybavení neušpinila ani neošoupala. Přála si, aby se mohla vytrátit nejen z auta, ale i z celého večera. Právě se chystala vzít za kliku, když se dveře otevřely a odhalily Loukise, jak jí podává ruku.

Společenská etiketa sice nemohla napravit jeho nezdořilost, ale protože by bylo hrubé odmítnout,

přijala to gesto. Jakmile se jeho prsty ovinuly kolem jejích, pokusila se zamaskovat chvilkový šok. Až k předloktí ucítila mravenčení a jemné chloupky se postavily, jako by se ocitla uprostřed elektrizující bouře. Tyčil se nad ní a upíral na ni pronikavé oči. Jedno obočí měl mírně svráštělé, jako by ho něco zmátlo – a Célii se rozbušilo srdce, takže jí tep pulzoval stejně rychle jako jemu na zápěstí.

Pozorovala ho, jak nedbale hodil portýrovi klíče od auta, které stálo víc, než se jí kdy snilo, a pokynul jí, aby vstoupila do restaurace. Něco takového by si nedovolil ani její bohatý otec. Ne, na otcových činech nikdy nic nedbalého nebylo.

S pocitem, že je jí Loukis v patách, zamířila k číšníkovi a přitom nasadila výraz, který už léta nepoužila. Naznačoval, že je zvyklá jíst v restauracích, jako je tato, a bez ohledu na svůj vzhled tam chodí běžně na snídani, obědy i večere. Přesto si v duchu připadala nesnesitelně ponížena.

Přes šum v uších skoro neslyšela, jak Loukis sděluje číslo rezervace, ale přezíravý pohled číšníka v obleku jí neunikl. V tu chvíli se jí vůči Loukisovi zmocnila silná averze. Samozřejmě že není na restauraci tohoto typu vhodně oblečená. Ještě před deseti minutami ani nevěděla, že sem pojedje. Čekala, že Loukis její oblečení nějakým způsobem omluví, ale kupodivu zahlédla v jeho očích ocelový záblesk, jako by číšníka vyzýval, ať se neopovazuje cokoliv namítat, a ten okamžitě nasadil úslušný výraz.

V tichém šumu romantických dostaveníček a možná i obchodních schůzek se propletli mezi stoly a Célie se na číšníka, který jí vytáhl židli, jako by byla královna, vděčně usmála.

„Smím vám nabídnout *carte des vins*?“

„To nebude nutné. Přineste nám láhev Pouilly-Fuisse a jakýkoliv rybí chod, který dnes máte.“

„*Bien sùr.*“

„*Merci,*“ dodala Célia těsně předtím, než se číšník chvatně odporoučel. Věděla, jaké to je, když Loukis jedná s člověkem příkře. Rozhodla se přehlédnout, že ho ani nenapadlo zeptat se jí, jaké víno má ráda, natož co by si chtěla dát k jídlu nebo zda není na něco alergická, a pokusila se nad tímto večerem získat alespoň částečnou kontrolu. Proto sebrala veškerou sebedůvěru, kterou cítila při zařizování charitativních akcí, což byla její nejmilejší činnost.

„Takže, pane Liordisi, o čem jste si se mnou přál mluvit?“

„Potřebuju uspořádat další akci.“

„Dobře. Co přesně máte na mysli?“

Zavrtěl hlavou a sevřel rty do dalšího bezstarostného úšklebku. „Zatím nic konkrétního. Jen že se musí uskutečnit v příštích několika týdnech.“

Loukis mlčky pozoroval Célii, jak vstřebává jeho instrukce, a v hlavě se mu honily všelijaké myšlenky. Očekával pobouření, okamžité odmítnutí a rozhodně spoustu námitek, ale překvapila ho.

„Nebylo by rozumné spojit tu událost znovu s nadací Erythra.“

„Proč ne?“ zeptal se. Nechtěl být malicherný, ale skutečně ho to zajímalo.

„Lidé se časem unaví a tisk taky. Napadá vás nějaká jiná společnost?“

„Ne. Ale bylo by ideální, kdyby vybrané peníze směřovaly do Řecka.“

Célia přikývla a odvrátila zrak. Z tohoto úhlu byl na její dlouhou šíji úchvatný pohled a Loukis byl skoro vděčný, že na sobě měla to hrozné běžové tričko s kulatým výstřihem.

Když se s ní v pařížské kanceláři setkal poprvé, měl co dělat, aby od ní dokázal odtrhnout oči. Přitahovala ho tak silně, až to s ním otrásl. Ale už tehdy

věděl, že si žádný románek nesmí dovolit. Nejenže spolu pracovali, ale zkrátka to nemohl riskovat. Ani tehdy a teď už vůbec ne.

Právě se donutil odvrátit zrak, když se k němu opět obrátila.

„Potřebuju víc času než jen několik týdnů. Jaký je váš nejzazší termín?“

Loukis si neuměl vysvětlit, proč mu její praktický, věcný a zcela obchodní přístup tolik vadí. Přesně tohle přece chtěl a obvykle to od svých obchodních partnerů i vyžadoval. Ale u Célie ho to rozladilo.

„Musí to být do konce...“ Zmlkl dřív, než jí prozradil příliš mnoho, a v duchu se proklínal za zvláštní reakci, kterou v něm vyvolala. „Do konce června.“ Málem už řekl do konce školního roku. To by však bylo nepřijatelné. Nesměl nikomu prozradit, proč na tu událost tak spěchá. I sebemenší detail by všechno ohrozil.

„Takže na to mám čtyři týdny.“

„*Nai* – ano.“

„Máte nějakou představu, jakého druhu ta akce má být?“

„Jen aby byla co nejveřejnější a nejveselejší.“

„Třeba něco s uměním?“

„Mám několik obrazů, které jsem koupil jako investici.“

„Byl byste ochotný se s nimi rozloučit?“

„Pokud to jinak nepůjde.“ Ochotně by se rozloučil s čímkoliv, kdyby to pomohlo jeho věci.

Céliin kolotoč otázek byl ukončen příchodem someliéra. Nabídl Loukisovi láhev, ale ten pokynul k Célii a nechal ochutnávku na ní. Pozoroval ji, jak jednou zatočila sklenkou, přivoněla a teprve potom ochutnala. Nakonec souhlasně přikývla. Loukis se přistihl, že ho žena, která vypadala, že se oblékla levněji, než kolik stála nabízená láhev vína, znovu zmátla. A someliér měl zřejmě stejný pocit, protože jim nesměle nalil a odešel.

„Co je pro vás na té akci důležitější? Klientela a publicita, nebo finanční prostředky vybrané na charitu?“

Věděl, že by dala přednost tomu druhému, ale nesměl nic ohrozit. Byla to jeho poslední šance jak si zlepšit pověst. A tak se, aby oddálil její rozladění, vyhnul přímé odpovědi.

„Má to být nějaká zkouška?“

„Ne, jen mi to pomáhá určit, jaký typ události bychom měli zvolit. Jestli je vaším cílem co nejvíc pomoci, bylo by nejlepší najít projekt, který potřebuje značnou podporu, přestože se o něj moc lidí nezajímá. Jestli vám jde ovšem o *osobní* dopad, a k tomu se přikláním spíš, pak by byla vhodnější akce, která přitáhne spoustu celebrit, a tudíž i pozornosti.“

Pokud se v jejím tónu skrýval náznak kritiky, Loukis ho nedokázal odhalit. „Asi nejde skloubit obojí?“

„Pane Liordisi – já, *my*, vybíráme hosty podle konkrétních akcí. Všechny vybrané peníze se hodí. A věřte mi, že vám naučtuju neslušnou částku, abychom toho dosáhli. Ty peníze půjdou do budoucna na další dobročinné akce.“

Působila jako zvláštní směsice oceli zahalené hedvábím, takže se musel hodně snažit, aby se soustředil na obchod a ne na ni.

„Jak neslušnou?“

„Hodně,“ mírně zvlnila rty. Napila se vína, přimhouřila oči a pak položila sklenku zpátky na stůl.

„Nechutná vám?“

„Večer jsem se těšila na australské rulandské šedé, talíř polévky a možná jeden díl historického seriálu, na který se dívám. A přesto...“ Pokrčila rameny a rozhodila rukama, jako by říkala: *Jsme tady*.

„To je úplná svatokrádež.“

„Vino, které bych si vybrala?“

Místo odpovědi jenom naklonil hlavu a jako by si